

[Jens Peter Jensen.]

ere prisniveau, på mange felter generes eksporten, hvilket har en rent negativ virkning på betalingsbalancen. Den forrige regering førte en politik med det sigte at lede mere arbejdskraft over i eksporterhvervene og i hjemmemarkedets konkurrenceerhverv. Virkningerne er begyndt at melde sig i form af en gunstigere udvikling i vor samhandel med udlandet. Den nuværende regerings politik leder arbejdskraft fra eksporterhvervene til beskyttede erhverv og til offentlige beskæftigelsesforanstaltninger. Ingen kan vel for alvor tro, at en sådan politik fører til en forbedring af betalingsbalancen.

Under udvalgsarbejdet er jeg kommet mere og mere i tvivl om regeringens egentlige hensigter med denne lovgivning. Det erklærede formål træder mere i baggrunden, mens det bliver stedse mere tydeligt, at regeringen ad denne vej søger at skaffe sig midler til finansiering af forskellige politiske initiativer, der intet har at gøre med det oprindelige formål, men ofte vil virke i modstrid med dette.

Vi kan vel snart kalde denne lovgivning ved dens rette navn: en skattelovgivning. Derfor vil jeg til slut spørge — det skulle egentlig have været rettet til økonomi- og budgetministeren, men da han åbenbart ikke kan være til stede, vil jeg rette det til den højtærede statsminister, som vi glæder os over at se her i tinget i dag: hvad agter regeringen at foreslå som afløsning for importafgiften ved dennes ophør?

Dahlggaard: Der kan vel ikke siges alverdens nyt i principiel henseende om importafgiftsloven. Med denne lov har regeringen ført noget urationelt ind i tilværelsen; specielt har regeringen ført noget usædvanlig urationelt ind i dansk erhvervsliv. Det gælder for hundreder og atter hundreder af virksomheder, at dispositioner, der var hensigtsmæssige før den 21. oktober, blev uforstandige efter denne dato. Planer, der var lagt, måtte ændres, produktion, der var forberedt, og eksport, der var tilrettelagt,

måtte i mange tilfælde stoppes eller gennemføres på tabgivende grundlag. Importafgiften, der blev proklameret som et led i regeringens aktive erhvervspolitik, viste sig i mange tilfælde bedst egnet til at skabe inaktivitet og konfusion.

Hvis jeg hørte ret, udtalte hr. Orla Møller her for et øjeblik siden, at udvalgsarbejdet havde givet et stærkt indtryk af manglende koordination inden for dansk erhvervsliv. Det er efter min mening en aldeles forkert bedømmelse. Det indtryk, man har fået, er tværtimod af en meget vidtdrevet koordination på frivilligt grundlag inden for erhvervslivet, et vidtdrevet samarbejde, en vidtdrevet arbejdsdeling, strækkende sig ind i hele det frihandelsområde, som er blevet en del af vort hjemmemarked. Det er denne koordination, regeringen med sin lov slår i stykker, i hvert fald for en tid. Det er hovedindtrykket efter udvalgsarbejdet, set med mine øjne.

Afgiften er kommet til at virke som en skat på investeringer, fordi maskiner og produktionsudstyr fra udlandet belastes af importafgiften. Den er også kommet til at virke som skat på eksport, fordi dens virkninger lægger byrder på hele vor eksport til frihandelsområdet. Den er endelig kommet til at virke som skat på egnsudvikling, fordi de virksomheder, der rammes på deres eksportinteresser over for frihandelsområdet, nu engang ligger særlig tæt i egnsudviklingsområderne.

Under udvalgsarbejdet om forslaget om ændring af importafgiftsloven er det indtryk i hvert fald for mit vedkommende blevet forstærket, at regeringen, da den fostrede tanken om importafgiften, må have været i uvidenhed om, at EFTA-reglerne umuliggjorde restitution af afgift, der belastede produktionen af eksportvarer til frihandelsområdet. Det har også virket stærkt, at regeringen stadig synes aldeles ubekymret over afgiftens omkostningsforøgende virkninger. Jeg tænker hermed både på de direkte fordyrende virkninger, som importafgiften har for produktion på grundlag af